Dedemin Mirası

Musa Kalaycı

Tilki Kitap

Musa Kalaycı
Dedemin Mirası

tilki
Kitap
yayınevi

Dedemin Mirası
Musa Kalaycı

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Seda Taşçı
Kapak Tasarım: Kemal Taşçı ve Rozelin Tokay

1.Basım, İstanbul, Ocak 2026
ISBN: 978-625-8579-26-0
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

DEDEMİN MİRASI

MUSA KALAYCI

İÇİNDEKİLER

YAZAR HAKKINDA 5
ÖN SÖZ 7
1- ANNEMİN FEDAKÂRLIĞI 9
2- YAYLA YOLUNDA 19
3- DEDEMİN MİRASI 24
4 - ORTAOKUL 39
5 - BEKİR VE SALİH AMCALAR 52
6 - 60 MİLYON 58
7 - KÜÇÜK PATRON 61
8 - İNGİLİZCE 64
9 - PAŞA AMCA 66
10 - ASLAN VE TİM 70
11 - ASKERLİK 73
12- DEPREM VE ÇARESİZLİK 77
13- ÜÇ RAHİP VE MİSYONERLİK 82
14- NE FARK EDER? 85
15- MEKTUP 92
16 - AYRILIK 95
17 - YİNE ve YENİDEN 104

YAZAR HAKKINDA

Yazar, 14 Şubat 1964 tarihinde Trabzon'un Araklı ilçesine bağlı Kestanelik Köyü'nde doğdu. Resmî kayıtlarda doğum yeri Dağbaşı olarak geçmektedir. İlkokulu köyünde tamamladıktan sonra ortaöğrenimine Trabzon'da devam etti; ortaokulu Zehra Kitapçıoğlu Ortaokulu'nda, lise eğitimini ise Trabzon Ticaret Lisesi'nde tamamladı.

1980 yılında ailesiyle birlikte işçi göçü kapsamında Almanya'ya yerleşti. İlk yılını dil eğitimi alarak geçirdikten sonra çalışma hayatına bir zincir markette başladı. 1984 yılında Bosch firmasında işe kabul edildi ve uzun yıllar burada görev yaptı. 1996 yılında firmanın sağladığı imkânlar doğrultusunda mesleki eğitim programına katıldı.

2011 yılında Bosch firmasındaki görevinden ayrıldı. 2017 yılında eşiyle birlikte Türkiye'ye kesin dönüş yaptı ve Yalova'ya yerleşti. Hâlen Yalova'da yaşamını sürdürmektedir. Evli olup bir kız ve iki erkek çocuk babasıdır. Boş zamanlarında seyahat etmeyi, balık tutmayı, yeni yerler keşfetmeyi ve kitap okumayı sevmektedir.

ÖN SÖZ

Hatırlamak ve hatırlanmak, bir çoğumuz için çok değerlidir. Bu da asalettendir. Asalet yaşadığımız coğrafyadaki işlerliğin sonucudur ve tarihten gelir. Değerlerimizi sonradan doğma akımlardan etkilenmemesi ve yıkıma uğramaması için emin ve güvenilir ellere teslim etmeliyiz…

Tarihi bağlarımız ne kadar korunursa, aile ve topluma olan aidiyetimiz ve sorumluluğumuz o derece güçlü olur.

Varlığımız bir gün bitecek, anılarımız anlatılacak, eserlerimiz yok olacak, fakat ideallerimiz, fikirlerimiz ve davamız yaşamalıdır. Bu bağlamda geçmiş ve gelecekteki farklılıkların gençler tarafından algılanabilmesi gayesini ele almaya çalıştım. Ve yaşadığım hikâyelerden derlediğim küçük bir anı kitabı oluşturdum.

Rabbim'den tarihimize layık bireyler olarak hatırlayanlardan ve hatırlanacak olanlardan olmaları dileklerimle…

1- ANNEMİN FEDAKÂRLIĞI

Köyümüz Doğu Karadeniz Bölgesi'nde, Trabzon'un Araklı ilçesine bağlı Kestanelik Köyü'dür. Nüfusu 700 civarı, fakat köyden ayrılanlarla beraber 2000 gibi biliniyor. Rakımı 650 metredir. Sahile uzaklığı ise yaklaşık 30 km'dir. Yeşillikler içinde, dağların yamaçlarında kurulu olsa da köyümüz, Araklı ilçesinin en düz yerleşim yeridir. Tarih olarak ne zamandan itibaren buralardayız araştırmadım, fakat komşu ve geniş bir akraba grubuyla huzurlu, güvenli sakin bir hayatımızın olduğunu her zaman söyleyebilirim.

Kısaca köyümüzde, her ailenin, her bireyin yaşam tarzı birbirinden farksızdır. 80'li yıllardan sonra, köyümüzdeki göç nedeniyle yaşam tarzı da değişmeye başladı. Daha önceleri durgun olan hayat, şehirlerle olan ilişkilerden sonra, daha canlı, daha renkli bir yaşama dönüştü.

Tüm köy halkı gibi kendi hâlimizde, bağ, bahçe ve az da olsa hayvancılıkla uğraşırdık. İş dağılımı yaparcasına kimi bahçe, kimi ormandan odun kesme, kimi ev işleri ile uğraşırken,

babaannem de inekleriyle uğraşır, arada biz de yardım ederdik. Babaannem Yaylaya gitmeyi, inekleriyle beraber olmayı çok severdi. Annem ise evimizde, çocukların günlük ihtiyaçlarını gidermeye çalışırdı.

Küçüklüğümden itibaren, diğer erkek kardeşlerim olana kadar evin en çok sevileni olduğumu her zaman hissederdim. Bizim Karadeniz'de, erkek çocuklara daha fazla ilgi duyulurdu. Bu belki yaşlılarda gelecek kaygısı taşıdığından olmalıydı. Hatta kaç çocuğunuz var diye sorulunca, sadece erkek çocukların sayıları söylenirdi.

Köyümüzde yaşadıklarımızı gözümde canlandırdığımda bunun gerçek bir hayat ve yaşanmışlık olduğuna inanasım gelmiyor, mutlu fakat zor bir hayat. Bilhassa yaşlılarımız, yaşadıkları zorlukların nasıl üstesinden gelmişler, onlardan dinlemek gerek. Bu konuda onları fazla yormak istemezdik aynı zamanda onlar da bize sevgilerini hep gösterirdi. Buna rağmen nedense babaannemle olan sevgi bağımı annemle kuramıyordum.

Bir gün okuldan dönmüştüm. Annemin hazırladığı yemeği yedikten sonra dışarı çıkıp mahalledeki arkadaşlarımla oynamaya başladım. Oyunun tam ortasındayken, annem kapının eşiğinde durarak beni çağırdı;

— Oğlum gel şu ekmeği al komşuya götür.

Ben duymak istemedim. Bir iki kez daha seslendi, fakat oyuna devam ettim, umurumda bile değildi. Sonunda kendi kendine söylendi ve;

— Hadi git o zaman! Kolun kırılır inşallah! diyerek evin avlusuna geri döndü.

Biz oyunu büyüttükçe büyüttük. Yukarıdaki sokağa kadar çıktık. Bir arkadaşım beni kovalamaya başladı, ben de var gücümle koşuyordum. Yol, ağaç köklerinin engel oluşturduğu bir şekil almış ve ara sıra da ufak tefek taşların bulunduğu bir zeminden oluşuyordu. Bu eğimli yoldan aşağı doğru koşarken ayağım köke takıldı ve sol kolumun üzerine sert bir şekilde düştüm... Acı içindeydim.

Ağlayarak eve döndüm, Annem beni görünce sinirli bir şekilde;

— Gel bakayım! Ne oldu? Ne yaptın sen yine? diyerek çıkıştı.

Ağlayarak;

— Düştüm... Kolumda çok ağrı var.

Deyince, fazla belli etmedi ama buna çok üzüldüğünü yüz ifadelerinden anlıyordum. Söylediklerine pişman olmuş gibi ve tedirgin bir şekilde;

— Getir bakayım kolunu, inşallah bir şeyin yoktur.

Acı içerisinde kolumu uzattım. Elime dokunması bile beni korkutuyordu. Durumu anlamıştı.

— Kolun kırılmış olabilir Aşağıdaki mahallede kırıkçı amcaya götüreyim seni, dedi.

Ve birlikte gittik. Kırıkçı dede koluma baktı.

— Evet, maalesef kırılmış diyerek, dolabından çıkardığı tahta çıtaları koluma dizdi, iplerle sımsıkı sardı.

— Şimdilik geçmiş olsun. Bir sorun olursa Mesire'ye gideceğim, orada kalacağım, gelirsiniz, dedi.

Eve dönünce annem yine söylendi;

— Ne işin vardı akşamüstü dışarda? Kaç kez çağırdım, duymadın... Gördün mü şimdi?

Biraz sakinleştim ama kolumu oynatamıyordum, ağrılar devam ediyordu. Gece oldu, uyuduk. Saat kaç gibi bilmiyorum, bir anda ateşim çıktı. Kolum dayanılmaz şekilde ağrıyordu. Ağlayarak uyandım. Annemi de uyandırmış olmalıyım, gözlerini açtı. Yüzünden çok üzüntülü olduğu belliydi. Sessizce üzerimi giydirdi. Evde herkes uyuyordu: kardeşlerim, halalarım, babaannem... Sonra beni sırtına aldı, evden çıktık.

Yol karanlıktı, etraf da oldukça sessizdi. Tahminen 3-4 kilometrelik bir Mesire yolu vardı. Önümüzü aydınlatacak küçük bir fenerimiz dahi yoktu. Ama annem bu yolu ezbere bilirdi. Sessizce devam ettik. Yolda sadece onun ayak seslerini duyuyordum, uykusuzluktan bazen gözlerim kapanıyordu.

Nihayet kırıkçı dedenin evine vardık. Annem, ahşaptan kırık dökük bir kapıyı çaldı. Dede ve eşi uyanıp kapıya geldiler.

— Kızım, bu saatte korkmadın mı? Yolda kurt olur, yabani hayvan zarar verebilir...

Annem;

— Ne yapayım amca, oğlumun ağlamasına dayanamadım, dedi.

Dede, koluma sardığı sargıları açtı, hafifçe sağa sola çevirdi, parmak uçlarıyla kırık bölgeye dokundu ve acı hissedip hissetmediğimi sordu, “evet orası acıyor” dedim. Sargı bezini çıkardıktan sonra kolum biraz serinler gibi oldu ve rahatladı. Tekrar düzgün ve itinalı bir şekilde kolumu sardı sonra da;

— Şimdi daha iyi olacak inşallah dedi. Muhtemelen sargı bezi ve tahta parçaları olduğu için sıcaktan ağrıyordu, elimizden

"Geçmiş, insanın en sadık yoldaşıdır."

Karadeniz'in sisli dağ köylerinde başlayan bir çocukluk, yayla yollarında büyüyen hayaller, yoklukla yoğrulmuş bir hayat ve her şeye rağmen ayakta duran insanlar... Yazar, kendi yaşamından süzdüğü anıları sade ama derin bir anlatımla okura sunuyor.

Her hikâye; bir annenin fedakârlığını, bir babanın emeğini, bir babaannenin bilgeliğini ve bir çocuğun dünyaya şaşkın bakışını taşıyor. Zorlukların, sevinçlerin, kayıpların ve umutların iç içe geçtiği bu sayfalar, sadece bireysel bir hayatı değil; bir dönemin ruhunu da anlatıyor.

Okurken kendi geçmişinize dokunacak, belki kendi anılarınızla yeniden karşılaşacaksınız.

Hatırlamak ve hatırlanmak isteyen herkese...

Musa Kalaycı

Dedemin Mirası

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN-13: 978-625-8579-26-0
9 786258 579260